

LUBA SERBSKA WÓSADA!

W epistoli žinsajšneje njezele, tej 7. pó swětej Tšojosći, cytamy w pósołskich statkach we 2. stawje:

⁴¹ Te, kótarež to słowo pšiwzechu, dachu se dupiš. ⁴² Wóni pak wóstachu wobstawnje we wucbje póstow a we gmejnstwu a we łamanju klěba a we módlenju. ⁴³ Pšíze pak bójazń na wšykne duše, a sta se teke wjele žiwow a znamjenjow pšez tych póstow. ⁴⁴ Wšykne pak, kenž běchu k wěrje pšišli, běchu gromaže a mějachu wšykne wěcy gromaže. ⁴⁵ Wóni pšedawachu swóje dobytki a což mějachu, a rozdžělichu je wšyknym, za tym ako kuždy póderbješo. ⁴⁶ A wóni běchu žen wóte dnja wobjadnje we templu, łamachu klěb tam a we wjažach, ⁴⁷ požywachu jězu z wjaselim a cysteju wutšobu a chwalachu Boga a namakachu spódobanje pla cełego luda. Ten Kněz pak póšla do teje wósady kuždy žen tych, kenž buchu wuzbóžnjone.”

Tekst wopisujo cas pór tyženjow pó swětkach. Ten cas, we kótaremž my něnto smy. Žo wó nastaše přednych kšescijańskich wósadow. Kak su wóni wuglědali? Co pišo ten wobglědowař?

Jich centralne charakteristika za njogo su: wobstawnosć, wobjadnosć, zgromadnosć a wjasołosć.

To wiži ten pósoł, a to se jomu spódobu. To jo jomu gódne, napisaš.

Take by se teke žycyli za naše wósady žinsa, a za naše towaristwa, za našo susedstwo, na jsy a na žěle. Žedna zwada - ale wobjadnosć,

žedne intrigi a žedno wobgronjenje – ale zgromadnosć. Žedno zawiženje – ale solidariske mjazsobne želenje. Harmonija, respekt, pśipóznaše a zgromadna wjasołosć.

Ako to w bibliji pak cesto jo, zo wó wěstu symboliku, wó pśikład. Zawěšće njeběchu wšykne kśesćijany jano janželiki? Myslimy se jano na Šymana Pětša, ako jo swójogo Kněza samo tśi raze pšeražil.

Fakt pak jo, až přednych kśesćijanow jo zjadnała mócna wěra do Boga Kněza a až su se culi wobzwarnowane wót Boga.

Pó teksće su předne kśesćijany teke byli pokorne a skromne luže. Jim dosegašo to notnjejše. Mjazsobnosć a zgromadnosć běštej wažnjejšej, nježli bogatstwo a wobsedstwo. Rozměše za drugego a lubosć k drugemu běštej jim žywa kazń. A toś tu wěrnju, lubosnu zgromadnosć wizechu druge luže, nje kśesćijańske a dachu se dupiš a pšizamknuchu se teje zgromadnosći.

Mě su te słowa dopomnjeli na žywjenje w kloštrje abo na ideje wšakich komunow.

Ale kloštarsku konsekwencu Bog ten Kněz wót wšykných swójich wósadow njepomina. Snaž by Bog pak kšěl, až kśesćijańske wósady su teke žinsa hyšći póznaš. Nic až luže mjenje, až su lěpše abo elitarne. Ale, až su žywe pó wóných znamjenjach: wobstawnosć we wěrje, wobjadnosć a zgromadnosć mjazy sobu a zgromadna radosć.

Tak by dejali kšesćijany byś drugim pšikład, wósebnje, což to socialne žywjenje nastupa: to groni, drugim pomogaś, se cas weześ, pšisłuchaś, troštowaś a ražiś. Nikogo njewuzamknuś, ale kuždego luža tak pšiwześ, ako Bog ten Kněz jo jogo stwórił, ze wšyknymi dobrymi a słabymi stronkami.

Wjele kšesćijanow to teke gótujo. Znajomy cerkwine domy, starcownje, hospice abo druge wótwardowanje, žož dobre luže se staraju wó chórych, starych, mrějucych abo zbrašnych. Pšedewšym su to teke sotšy diakonije. Wšyknym słuša na tom městnje wjeliki žěk!

Ale teke my “ciwilne” luže by mógali se casy na to dopomnjeś, až žywjenje jo lažcej, gaž se tak wjele njewažimy a njezranimy.

Wopytajmy ga pitšku wěcej tolerantne byś. To južo dosega.

Dalšne kluowe słowo w teksće běšo “wobstawność”. Wobstawny a wutrajny byś, njepšizo nam zewšym lažko. To jo se teke naspomniło na lětosnem ewangelskem cerkwinem dnju w Slěpem.

Wobstawność pomina sebje kšutu disciplinu a wólu. Ako we sporše, gaž comy tam něco wórdowas, musymy ze zelezneju wólu treněrowaś. A tak jo to z kuždeju drugeju wěcu teke.

We serbskem wobłuku trjebamy wutrajnosť pši wuknjenju serbskeje řečy a jeje nałożowanju, wobstawność za chójženje na serbske namše, za wobželenje na serbskich kulturnych póbitowanjach abo za woplěwanje našych serbskich tradicijow a nałogow.

Ako serbska wósada by mógali se pšašaś, lěc statkujomy južo dosć do zjawnosći, aby druge luže se nam pšizamknuli a raži k nam pšišli. Su naše aktiwity dosć powabne a zajmne?

Gótujomy wjele řednego, ale měnim, až mamy teke hyšći rezerwy. Dejmy wěcej młodych luži dobyś, trjebamy fararski dorost, by dejali se wěcej wó serbske familije staraś a našu wjasołosć snaž hyšći pitšku lěpjej pokazaś. Měnim, až smy na dobrej droze, ale weto akle na zachopjeńku wjelgin dłužkeje drogi.

Comy se módlíš:

Luby Bog, žěkujomy se tym bratšam a sotšam, kenž we twójom duchu žywe su a se wopruju za chórych a starych. Wóni su nam pšikład. Daj jim k tomu dalej móc a wěru. A daj nam pitšku wót jich skobodnosći, až teke my se za tebje rozsužijomy a se ku Tebje wuznajomy. Njedaj nam byś arogante pšez našo ciwilizěrowane žywjenje. Ale daj nas pšecej na to se dopomnjeś, až wšo, což mamy pšizo wót Tebje, kenž sy z nami kuždy zeń. Daj nam tu notnu lubosć a wutrajnosć k woplěwanju našogo serbskego žywjenja. A wjež Ty nas gromadu k jadnej dobrej serbskej kšescijańskej zgromadnosći, kótarejž se druge raži pšizamknu, ako k Twójim přednym wósadam.

Amen